

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Cur non dicimus tres essentias, vt tres personas. G. H

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

Alia questio, cur non dicimus tres essentias, vt tres personas, cum scriptura non contradicat.

VERVM & hic alia emergit questio, quã Au. consequenter annectit dicens. Cur, inquit, & tres essentias non licet dicere: quod similiter scriptura sicut non dicit, ita non contradicit? At si dicis q̄ *Ibidem paulo inferius.* propter vnitatem trinitatis non dicuntur tres essentia, sed vna essentia: quæro, cur non propter eandem vnitatem Trinitatis dicantur vna persona, & nõ tres personæ. Vt n. est illis cõmune nomen essentia, ita vt singulus quisq; dicatur essentia: sic illis commune est personæ vocabulũ. Quid igitur restat, nisi vt fateamur loquẽdi necessitate *Ibidem paucis inuictis.* à Græcis & Latinis parta hæc vocabula aduersus inuidias vel errores hereticorũ. Cumq; conaretur humana inopia loquendo proferre ad hominum sensus, q̄ in secretario mentis de Deo tenet, siue p̄ piã fidẽ, siue per qualẽcunq; intelligentiã, timuit dicere tres essentias, ne intelligeretur in illa summa æqualitate vlla diuersitas. Rursum non poterat dicere, nõ esse tria quẽdã, quod quia dixit Sabellius, in hæresim lapsus est. Quæsiuit ergo quid tria diceret, & dixit tres personas, siue tres substantias secundum Græcos.

Sicut nos dicimus tres personas, ita Græci tres substantias, quas dicunt hypostases aliter accipientes substantiam quam nos.

QVOD n. de personis secundum nostrã, hoc de substantiis secundum consuetudinem Græcorum oportet intelligi. Si n. illi dicunt, tres substantias vnã essentiã, id est, tres hypostases vnã vsiam, quemadmodum nos dicimus tres personas vnã essentiam vel substantiam. Quanquam & illi si vellent, sicut dicunt tres substantias tres hypostases, possent dicere tres personas, tria πρόσωπα. Illud autem maluerunt dicere: quia fortasse secundum *Ibidem in prin. c. 4. Et post medium eiusdem. Cap. 6. lib. eiusdem 7. in principio.*

linguæ suæ consuetudinem aptius dicitur.

Quod in trinitate non est diuersitas, nec singularitas, vel solitudo: sed vnitas, & trinitas, & distinctio & identitas.

IAM sufficienter, vt puto, ostensū, qua necessitate dicamus tres personas, & quare nō similiter tres Deos vel essentias: quia scil. in altero obuiat scriptura, in altero diuersitatis intelligentia, quia ibi nulla penit⁹ est diuersitas, sicut nec singularitas vel solitudo, sed vnitas & trin. Vnde Aug. in li. 7. de Trin. ait, Humana inopia querēs quid diceret tria, dixit tres personas & substātiās. Quib. nominib⁹ nō diuersitatē voluit intelligi, sed singularitatē noluit: vt nō solum ibi vnitas intelligatur ex eo q̄ dicitur vna essentia, sed Trin. ex eo quod dicuntur tres personę. Hilar. quoq; in 7. lib. de Trin. ait: Dominus dicit, Qui me videt, videt & patrem. Cum hoc dicitur, excluditur singularitas, atque vnici, id est, solitarii intelligentia. Nam nec solitariū, sermo significat, & indifferentē tamen naturā professio docet. Visus est enim in filio pater per naturę vnitam similitudinem. Vnum sunt enim natus & generans: vnum sunt: neque vnus. Non itaque solitarius filius est, nec singularis, nec dispar. Item in eodem. Sicut in patre & filio credere duos Deos impium est, ita patrem & filium singularem Deum prædicare, sacrilegium est. Nihil in his nouum, nihil diuersum, nihil alienum, nihil separabile est. De hoc etiam Augustin. in libr. quæstionum veteris ac nouæ legis ait. Vnus est Deus, sed nō singularis. Item Ambr. in lib. de fide ait, Quod vnus est substantię, separari nō potest: & si nō sit singularitatis sed vnitatis Deus vnus cū dicitur, nequaquā deitatis Trinitatē excludit: & ideo non q̄ singularitatis, sed q̄ vnitatis est prædicatur. Ecce ex prædictis ostenditur, quia nec singularis, nec diuersus, nec vnicus vel solitarius confitendus est Deus

Cap. 4. ad finem.

Hilarius ad finem l. 7. Ioan. 4. b.

Paula inferus. Ibidem superius immediate. Tom. 4. quæst. 122.

Amb. ad finem. Lib. 3. c. 5. Et c. 1. l. 2. eiusdem ad principium. Tomo 2.